

Drie Werelden
De Eerste Wereld
Marc Lommert

De Eerste Wereld

Marc Lommert

“De Eerste Wereld”

Drie Werelden

Marc Lommert

3^e druk april 2018

2^e druk september 2016

1^e druk december 2014

www.driewerelden.nl

Uitgeverij: Godijn Publishing

Coverontwerp: Jen Minkman

Coverfoto: Depositphotos

Kaarten: Laura van Erp

ISBN 978-94-92115-54-6

NUR 334

©2018 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Bedankt

Voor het lezen van mijn concepten.
Voor jullie correcties en ideeën.

*Daan, Ed, Ellen,
Marijn, Micha, Niels,
Paulien, Ramon,
Roel & Wouter*

∞

Voor het nog veel vaker lezen.
Voor nog veel meer ideeën.
Voor jullie tijd en mening.

Astrid & Jeanne

∞

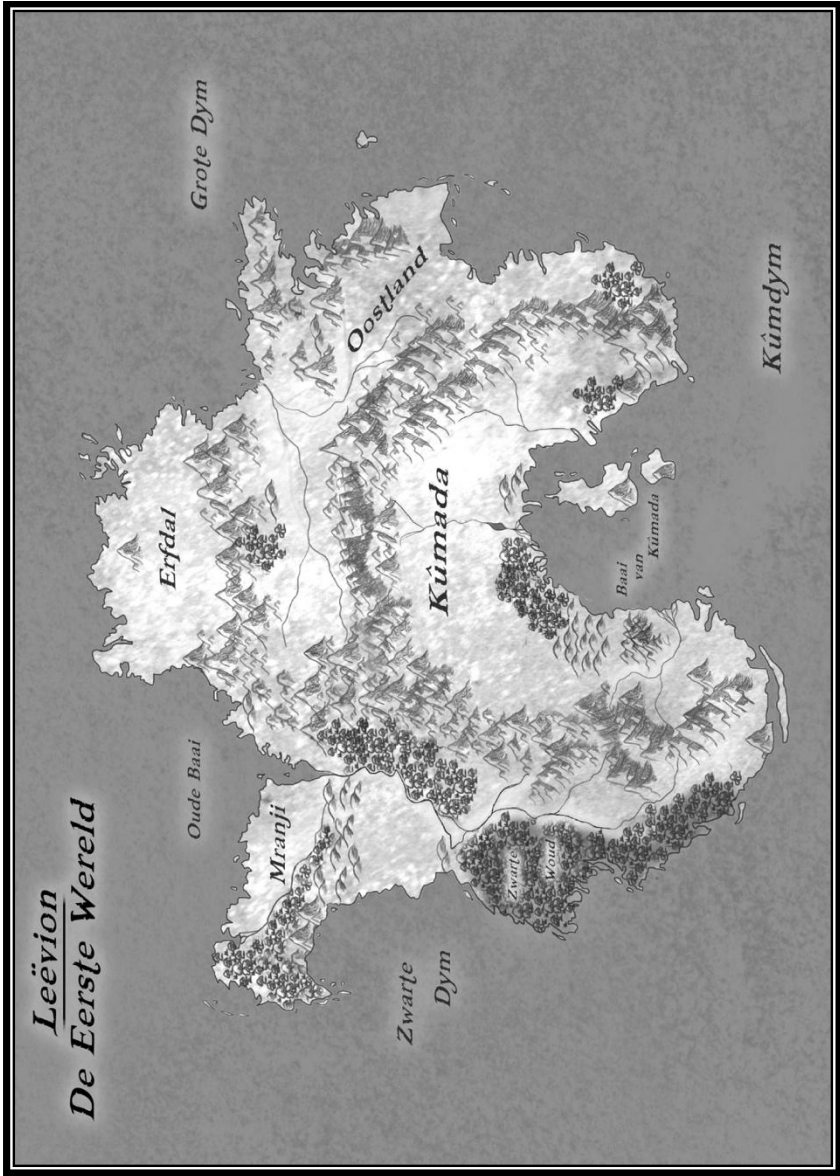
Bedankt, hoewel dat woord niet in de buurt komt van wat ik bedoel, voor je steun de afgelopen jaren. Voor je vertrouwen in mij en mijn dromen. Voor je motivatie en inspiratie tijdens het schrijven van dit boek. Maar vooral voor al dat andere. Als er werkelijk Drie Werelden bestonden, zou ik op alledrie bij jou willen zijn.

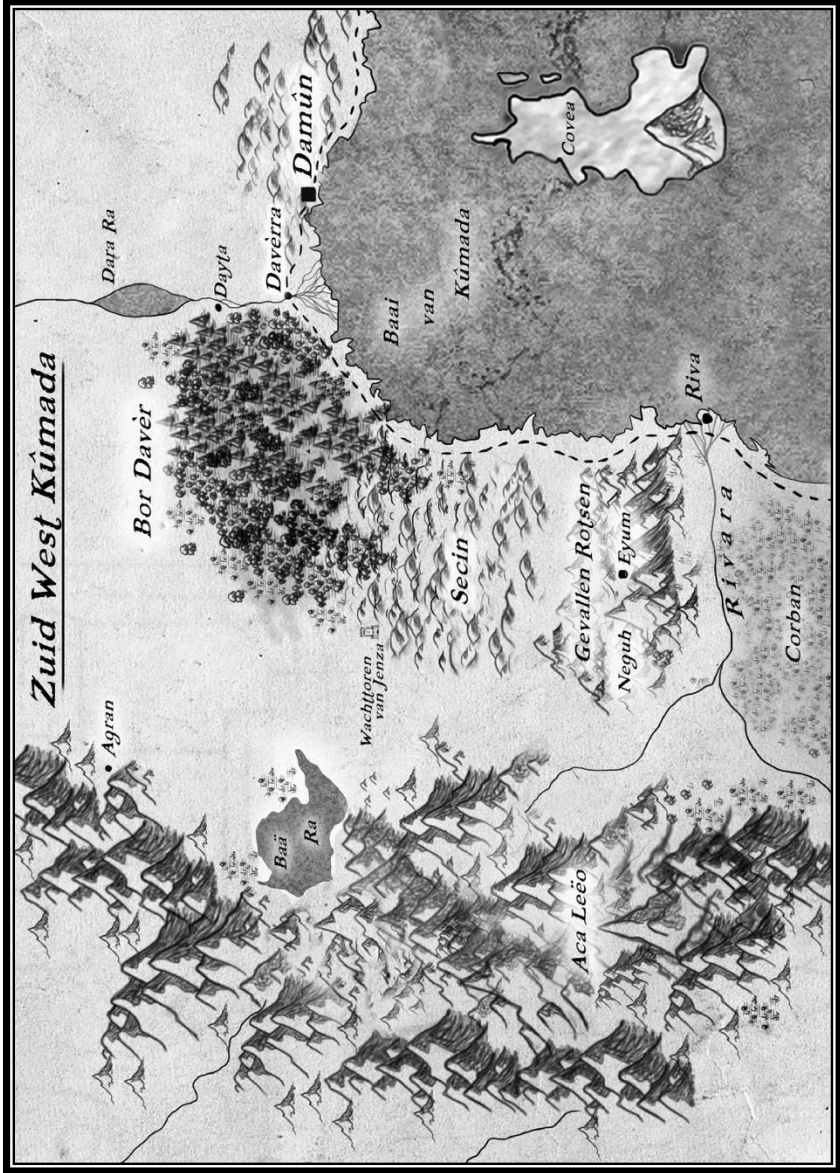
Rimalda

Inhoudsopgave

Proloog	13
Drie Kunsten	16
Schaduw over Secin	45
Waar de vogel ooit vloog	70
De gang loopt dood	92
Obelisk van het Westen	130
Keala, Vilina en Rokko	158
De Stenen Kier	184
Rovers en Wakers	223
Eenzaamheid	255
De nieuwe Grootmeester	294
Epiloog	339

Leëvion
De Eerste Wereld

Proloog

Angstig keek hij achterom en zag *de Schim*. Het doodswezen liep zienderogen op hem in. Zijn sterke lichaam subtiel manoeuvrerend langs de scherpe rotsen. Zijn donkere gewaad naar achteren geslagen over brede schouders. Zijn ogen vol vuur en haat. Myndar had niet lang meer en dat wist hij.

Het laatste ravijn op zijn pad was breed en de aangrenzende afgrond diep, maar zijn haast was groot en dus sprong hij. De felle afzet pijnigde zijn uitgeputte benen en bij de landing bleken zijn knieën de kracht die zij te verduren kregen niet aan te kunnen. Kort zakte Myndar in elkaar, maar het waren zijn eigen, gefluisterde woorden die hem nieuwe energie gaven.

Mijn kennis is hun enige hoop.

Hij moest verder, hij had geen keuze. Hij verbeet de pijn en nadat zijn gehavende handen hem overeind hadden getrokken, vervolgde hij de weg naar zijn laatste bestemming. Daar, vlak voor hem, lichtte zij op in de bloedrode tinten van de opkomende zon: Aca Leëo, de hoogste piek van het Westelijke Ringgebergte. Hij was er bijna.

Het bereiken van de hoge, spitse top van Aca Leëo had in elke andere situatie als een voldoening gevoeld, maar bij zijn bovenkomst genoot Myndar geen moment van het indrukwekkende uitzicht of van de puurste en zuiverste lucht van heel Leëvion. Hij moest snel zijn. De Schim zou hem spoedig achterhalen. Gehaast haalde hij uit zijn mantel een kleine, glasachtige bol te voorschijn. Een moment hield hij het glinsterende voorwerp met twee handen voor zijn gezicht.

‘Zo prachtig...’ fluisterde hij.

Hij liet zich op zijn pijnlijke knieën zakken. Terwijl hij recht door de bol het licht van de opkomende zon in keek, sprak Myndar zijn laatste woorden.

*O Sáyaddin!
Draag mijn kennis
en laat de Grootmeester
de waarheid weten.*

Het korte, doodstille ogenblik dat volgde op zijn woorden, ervoer Myndar als gelukkig. Zijn schuld was afgelost, zijn fout goedge maakt, zijn taak op deze wereld volbracht.

De verschrikkelijke pijn in zijn borst, veroorzaakt door een scherp en glimmend voorwerp, ervoer hij als een bevrijding. Hoewel zijn lichaam verstijfde en hard voorover op de rotsen viel, had zijn gemoed rust gevonden.

De Schim

*Drie tellen.
Hóóguit drie tellen.
Meer had het niet gescheeld.*

*Was hij drie tellen eerder geweest,
dan was het geheim nog een geheim geweest.
Was hij drie tellen eerder geweest,
dan had hij de Sáyaddin in zijn handen gehouden.*

*Nu was de Schim te laat geweest.
Dat maakte hem woest.*

*Grommend trok hij zijn zwaard uit de romp van zijn slachtoffer.
Hij veegde het bloed af aan zijn gewaad.
En keek een moment verkennend om zich heen.*

*Hij verliet Aca Leëo in oostelijke richting.
Er stond hem veel te doen.*

Drie Kunsten

1.

Hij wist heus wel dat hij langzamer was.

Hij had echt niemand nodig om dat te benadrukken.

En zeker zijn beste vriend Eroc niet.

Kom je nou nog?’

Al keek Tarú bewust niet omhoog, in zijn gedachten zag hij de grijns op het gezicht van Eroc tot in detail. Breeduit lachend zou hij daar staan, in de gloed van de gouden voorjaarszon die net ontwaakte. Zijn armen zouden gehoekt op zijn heupen rusten en terwijl hij zijn adem inhield, zou zijn borst vooruit steken. Wanneer hij een cape had gedragen, zou deze, als zijnde van een generaal, wapperen in de harde wind die hier boven op de hoogste bergtop in de wijde omgeving krachtig woei. Fier en trots, precies zo zou hij daar staan. Genietend van het vermakelijke beeld dat zijn beste vriend Tarú hem voorschotelde. Zijn beste vriend Tarú, die wederom langer over de klim had gedaan dan hijzelf.

Zolang als Tarú zich herinnerde, waren Eroc en hij beste vrienden geweest. In alle herinneringen aan vroeger die hij in zijn hoofd kon oproepen, stond Eroc aan zijn zijde. Ze waren onafscheidelijk, in goede, maar ook in slechte dagen. Altijd stonden zij voor elkaar klaar en de twee werden in hun dorp als een eenheid beschouwd. Vroeg je Eroc om raad, dan kreeg je de kennis van Tarú er voor niets bij en nodigde je Tarú uit om wat te komen drinken, dan kon je er met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid van uitgaan dat Eroc met hem mee kwam. Waar Tarú ging, daar ging Eroc. En andersom. De jongens dachten hetzelfde en spraken als één. Ze waren gelijken van elkaar, behalve dan op dat ene punt. Dat ene punt waar Eroc Tarú om de zoveel tijd opnieuw aan herinnerde, zo ook vandaag; Eroc's fysieke overmacht.

Hij was er bijna. Nog altijd hield Tarú zijn hoofd naar beneden gebogen en beperkte zijn zicht opzettelijk tot het gesteente waarover hij naar boven klom. Hij had geen behoefte om naar de top te kijken, waar Eroc zou staan, met een grimas op zijn gezicht en met ogen vol trots. Die aanblik stelde hij zo lang mogelijk uit. Hij klom verder, zijn kin op de borst en zijn rug licht gebogen, tot hij het hoogste punt tot op een meter

of tien genaderd was. Nog één diepe zucht verliet zijn keel. Toen richtte hij zijn hoofd op en sprak de woorden die hij al zo vaak gezegd had.

‘Word jij niet moe van iedere keer weer...’

Hij stopte halverwege zijn zin. Eroc was nergens te bekennen. Daar waar Tarú hem in gedachte al tot in detail had zien staan, was zijn vriend niet te zien. Verbaasd klom Tarú de laatste meters omhoog, tot hij het hoogste bereikt had. Eenmaal daar keek hij om zich heen.

De top van Neguh, de hoogst begaanbare plek van de Gevallen Rotsen, bood een fantastisch uitzicht; helemaal nu, aan het begin van een heldere voorjaarsdag. In het noorden reikten, veel verder dan Tarús zicht kon verkennen, de heuvellanden van Secin, terwijl ver weg in het oosten de Baai van Kûmada glinsterde in het gouden ochtendlicht. Ten zuiden van hem zag Tarú de donkere waas van een onverkende wildernis, Corban genaamd. Maar met voorsprong bood het westen de meest imposante aanblik: de immense pieken van het Westelijke Ringgebergte voorzagen de verre horizon aan die kant van een bijna griezelige aanblik. Hoewel Tarú de top van Neguh talloze keren bereikt had, overweldigde de schoonheid van de omringende landschappen hem ook deze keer. Hier deden Eroc en hij het voor; de mooie uitzichten en de frisse lucht.

‘Eroc?’

Zijn ogen speurden de top af naar een teken van zijn vriend. Geen spoor. Ongemakkelijk stapte Tarú verder. Hij had zich tijdens de beklimming veel voorstellingen gemaakt van zijn bovenkomst, variërend van een euforische blijdschap die hij samen met Eroc deelde, tot een diepgeworteld gevoel van ergernis, veroorzaakt door dezelfde persoon. Maar geen moment had hij zich voorbereid op vertwijfeling.

‘Eroc?’ Zijn stem leek te trillen in de wind. ‘Eroc, waar ben je?’

‘Ik ben hier,’ klonk het zachte, maar welkome antwoord.

Opgelucht draaide Tarú zijn hoofd naar rechts en liet zijn ogen de woorden van zijn vriend volgen. Heel even leek Neguh nog net zo leeg als daarvoor, tot zijn zoekende blik Eroc vond. Hij zat een eindje verder op zijn knieën, met zijn rug richting Tarú.

‘Kom eens,’ riep zijn vriend hem toe. ‘Er ligt hier iets.’

Nieuwsgierig stapte Tarú op hem af en keek verwonderd naar dat waar zijn vriend naast geknield zat.

‘Wat is dat?’

‘Ik weet het niet. Maar volgens mij... volgens mij *leeft* het.’

2.

Gefascineerd knielden de twee jongens op de stenen.

‘Pak het eens op,’ zei Eroc.

‘Waarom doe je het zelf niet?’

De vrienden keken elkaar aan.

‘Je durft zeker niet?’

‘Natuurlijk wel. Maar jij was hier eerst.’

‘Ik heb op jou gewacht.’

‘Nou, hier ben ik. Ga je gang.’

De ogen van de jongens glinsterden.

‘Vooruit,’ antwoordde Eroc met een knipoog. ‘Tegelijk dan maar?’

Tarú wilde tegen het voorstel ingaan, maar slikte zijn woorden bijtijds in.

Wilde hij ooit van zijn terughoudende imago afkomen, dan moest hij assertiever worden. Hij gaf zijn vriend een instemmende knik. ‘Goed, samen dan.’

Nerveus schuifelde Tarú op zijn knieën dichterbij. ‘Klaar?’

‘Ja.’

Samen reikten zij naar het voorwerp dat voor hen op de stenen lag. Hun handpalmen waren klam en hun armen trilden. Gespannen gaven zij elkaar een laatste blik. *Ik beweeg alleen zo langzaam, omdat jij het ook doet.* Wat veroorzaakte dit rare gevoel? Zo bijzonder was dit toch niet? Oké, hetgeen hier lag, wat het ook mocht zijn, hadden zij nog nooit gezien. Op het eerste gezicht was er geen reden er angst voor te hebben. Het was klein en lag daar eigenlijk maar te liggen. Wat was dan de reden dat hun handen zo zweetten en trilden?

Eroc en Tarú reikten verder, tot hun vingers precies tegelijk het gladde oppervlak raakten.

Er gebeurde niets.

Voorzichtig pakten ze het op en keken er met grote ogen naar. Het was rond van vorm en ongeveer zo groot als een handappel. Het viel Tarú op dat, al leek dit voorwerp van glas te zijn, er geen enkel krasje of zelfs maar de kleinste beschadiging op zat. En dat terwijl het toch hier op de scherpe rotsen terecht was gekomen. De bol was perfect van vorm, zonder een oneffenheid en met een pure glans, zoals hij nog nooit gezien had. Hij liet zijn vingers over het gladde oppervlak glijden. Het was adembenemend.

‘Mag ik...?’

Eroc keek hem vragend aan.

‘Mag ik het even alleen vasthouden?’

‘Natuurlijk,’ zei Eroc en liet zijn handen zakken.

Tarú pakte de bol met beide handen vast. De schoonheid van hun vondst overviel hem. Zo glad en zo simpel. Maar anderzijds zo ruim en zo rijk aan details. Hij kneep zijn ogen samen en probeerde te begrijpen wat hij zag, maar zijn hoofd kon het betoverende voorkomen niet vertalen. Daarvoor in de plaats werd zijn aandacht weggezogen en verplaatst naar een dieper gelegen schoonheid in het binnenste van de bol; een schoonheid die hem enerzijds deed verlangen naar meer, maar hem anderzijds tot op het bot bevreesde. Er leefde iets, daar diep van binnen. Het bewoog, het trok zijn aandacht. Maar begrijpen wat het was, kon Tarú niet. Vol ongeloof staarde hij naar hetgeen zich binnen de bol afspeelde. Ook Eroc had het gezien, meteen op het moment dat hij de bol ontdekte. Er leek leven in dit voorwerp te zitten. Hij herkende het, wanneer zijn ogen in de bol drongen. Hij zag vage beelden die langzaam voortbewogen en ongelooflijke kleuren die hem iets leken te vertellen. Begrijpen deed hij er niets van, in plaats van duidelijke verhaallijnen zagen zijn ogen enkel gekleurde wazen. Toch was hij geboeid. Er zat energie in deze bol. Het deed de bol onwerkelijk groot lijken, eindelozer dan een sterrenhemel op een wolkeloze nacht. En dit alles lag hier in de handpalm van Tarú.

‘Zou het echt leven?’

‘Dat kan toch niet?’

‘Nee, maar... wat is het dan?’

‘Een weerspiegeling misschien,’ zei Eroc, allesbehalve overtuigd.

‘Een weerspiegeling?’

‘Van de zon.’

‘Van de zon?’ Tarú lachte. ‘Met zoveel kleuren?’

‘Hallo, ik weet het toch ook niet.’

Een stilte brak aan. De kleuren binnenin leken feller te worden naarmate zij er langer naar keken en alles wat bewoog leek snel en dringen te verschuiven. Maar een betekenis konden de jongens er niet uit halen.

Laat staan een boodschap.

‘Hoor jij ook iets?’ vroeg Tarú.

Eroc keek op. ‘Ergens ver weg. Maar ik hoor het duidelijk.’

‘Wat is het?’

‘Het lijkt op een lied. In een taal die ik niet ken.’

Tarú keek geschrokken. ‘Zou iemand ons gevolgd zijn?’

‘Ik denk het niet. Ik denk dat het daar uit komt.’ Eroc wees naar de glazen bol. ‘Mag ik?’

‘Alsjeblieft.’

Eroc bekeek het glanzende oppervlak op zijn beurt van dichtbij.

‘Wat zie jij erin?’ vroeg hij.

‘Niet zo veel. Er lijkt een verband in te zitten, of een verhaal. Maar de betekenis ervan ontgaat mij. Jij?’

‘Ik zie ook beelden, maar begrijpen doe ik ze niet. Net zoals de liederen die ik lijk te horen, maar niet kan verstaan. Misschien...’ Zijn ogen werden groot. ‘Misschien moeten we de bol opwarmen. Wie weet wordt dan meer duidelijk!’

Tarú aarzelde. ‘Opwarmen? Ik weet het niet hoor. Misschien dat we het hier beter bij kunnen laten.’

Vermakelijk liet Eroc zijn blik opzij rollen en keek zijn vriend aan. ‘Je hebt angst, of niet?’

Tarú fronste zijn wenkbrauwen. ‘Jij niet dan?’

‘Waarvoor zou ik angst moeten hebben?’

‘Dit is toch vreemd?’

‘Vreemd? Het is prachtig, werkelijk oogverblindend. Maar vreemd? Ik vind er niets vreemds aan. Dit is vast en zeker het werk van volkeren van buiten het Ringgebergte. Waarschijnlijk is het een vorm van versiering. Hoe dan ook, we nemen het mee.’

‘Wat? Dat meen je toch niet?’

‘Natuurlijk wel. Mijn moeder zal het zeker mooi vinden. Bovendien heb ik nog iets goed te maken.’

‘Wat dan?’

Eroc haalde zijn schouders op. ‘Wat niet?’

Er ontschoot Tarú een lach. ‘Daar heb je vast gelijk in.’

De jongens stonden op en nadat Eroc hun vondst in een doek gewikkeld had en in zijn rugzak opgeborgen had, dronken zij van het water dat zij onderweg naar boven bij een waterval opgevangen hadden. De zon was inmiddels volledig opgekomen en het zicht reikte steeds verder. Maar de jongens kwamen hier vaker en kenden het uitzicht. Zij praatten nog kort over zaken waarover alleen zij konden praten en dronken tot de waterfles leeg was.

‘Zullen we dan maar?’ vroeg Tarú.

‘Goed. Wie het eerst beneden is.’

Zo verlieten Eroc en Tarú de top van Neguh aan het einde van de ochtend. De beklimming had hen bijna twee dagen gekost, maar uit ervaring wisten zij dat het afdalen nog geen dag zou duren. Bovendien was de zomer in aantocht en werden de dagen langer, dus nog voor het ondergaan van de zon zouden zij hun dorp Eyum bereiken. Maar de ambities van Eroc lagen hoger.

‘Kom op!’ riep hij, op het moment dat zij de eerste meters van de afdaling trotseerden. ‘Ik ben graag voor de avondmaaltijd terug in het dorp. Hopelijk rekent je moeder op ons met eten!’

Tarú lachte geforceerd, want hij wist precies hoe hij deze opmerking vrij kon vertellen: *Kom op, langzame! Ik ren vast vooruit en zie je in het dorp wel weer.*

Ach, zo was het altijd gegaan. Al sinds de dagen dat zij als kleine kinderen de wortels van de boer stalen en in de oven van de broodbakker tot ontploffing lieten komen, was Eroc Tarú op het fysieke vlak de baas geweest. Of het nu ging om uithoudingsvermogen, kracht of lenigheid, Eroc overtrof Tarú op alle fronten. Zijn bouw was breed, doch compact en zijn lichaam gespierd, maar in verhouding. Tarú had zich lang geleden al bij deze situatie neergelegd en had er doorgaans weinig problemen mee. Behalve op momenten als deze, wanneer Eroc genoot van zijn lichamelijke overmacht en de spot dreef met zijn in kracht en conditie minder toebedeelde vriend. De momenten dat hij tot op het arrogante af blijk gaf van zijn meer ontwikkelde bekwaamheden.

Tarú had het zichzelf al lang geleden voorgenomen; ooit zou er een dag aanbreken dat hij Eroc zou afroeven. Waar, wanneer en vooral hoe, was ook hem zelf nog niet duidelijk, maar die dag zou komen. Met elke stap die hij vandaag afdaalde, kwam die dag dichterbij.

De realiteit was hem gelukkig milder gestemd dan hij aan het begin van de afdaling voorzien had. Iedere keer wanneer Eroc door de grote snelheid waarmee hij afdaalde zijn vriend uit het zicht dreigde te verliezen, wachtte hij hem, zittend op een rots of leunend tegen een eenzame boom, geduldig op. Hierdoor werd zijn sportieve superioriteit benadrukt, maar de korte, gezamenlijke momenten maakten de terugreis voor Tarú fijner en bovendien werd hij bij iedere stop geprikkeld om Eroc zo lang als hij kon bij te houden.

De weg vanaf de top van Neguh naar hun dorp Eyum was dusdanig bekend terrein dat zij het pad naar beneden vrijwel blindelings konden bepalen. Onderweg passeerden zij diverse stroompjes, evenals, naarmate zij verder daalden, een aantal dichtbegroeide boompartijen. Af en toe kwamen zij langs een berghut en daar waar de bewoners buiten op hun land aan het werk waren, groetten de jongens hen enthousiast. Ook hier, ver buiten hun dorp, waren zij zowel bekend als berucht en alle mensen die op de omringende landgoederen woonden of werkten, wisten precies wie Eroc en Tarú uit Eyum waren.

Het laatste deel van de afdaling was vlakker dan het hoger gelegen deel en vormde een minder grote uitdaging voor Eroc. Dit deed hem beslissen zijn tempo aan te passen en samen met Tarú de laatste kilometers

naar het dorp te volbrengen. Vrolijk liepen de vrienden daar, zij aan zij, pratend, lachend en zingend, tot zij in hun Eyum aankwamen.

3.

Het dorp Eyum lag in het midden van het berggebied *de Gevallen Rotsen* en behoorde, zoals alles rondom deze rotspartij, toe aan de landgoederen van het prinsdom Kûmada. Van oudsher was Eyum een klein, gemoedelijk bergdorp, maar de laatste jaren was het aan alle kanten gegroeid. Steeds meer woningen en werkplaatsen werden tegen de rotswanden of vrijstaand gebouwd. Dat was nodig, want waar het dorp op het eerste gezicht klein en rustig leek, had het iets groots om trots op te zijn. Vanuit Eyum was toegang te verkrijgen tot een mijn.

Udêh was de naam van het mijnenstelsel dat honderden jaren geleden was ontdekt en nog steeds rijk was aan waardevolle grondstoffen en mineralen, die nergens anders in Leëvion aangetroffen waren. *Udêh* was belangrijk voor Eyum, veel van de bijna tweehonderd inwoners die het dorp telde, werkten in de mijnschachten.

Hoewel de zomerse zonnestralen nog rechtstreeks zichtbaar waren, kroop de dag tegen het einde op het moment dat Eroc en Tarú de eerste akkers van hun dorp passeerden. Het was enkele gepassioneerde boeren gelukt op de onvruchtbare rotsgrond kleine weilanden te doen groeien, waarop zij runderen en schapen lieten grazen en groenten en fruit verbouwden. De groene lakens verfraaiden het landschap en maakten Eyum kleurrijker. De verantwoordelijke boeren waren derhalve hoog in aanzien staande inwoners van het dorp.

‘Verwacht je moeder ons?’ vroeg Eroc op het moment dat zij de groene velden van Eyum passeerden. ‘Wij hebben niet echt iets afgesproken.’

‘Ik kan het je niet vertellen. Maar gewoonlijk bereidt zij meer dan genoeg eten. Wij zullen hoe dan ook wel mee kunnen eten.’

‘Ik hoop dat zij een lekker groot stuk vlees heeft klaargemaakt,’ verlekerde Eroc zichzelf, fantaserend over een feestmaal. ‘En een puree van de appels uit jullie boomgaard. Met van dat heerlijke zilverbrood. Oh, daar geniet ik altijd zo van.’

Tarú keek zijn vriend aan. ‘Jij zou de wildernis van Corban nog trotseren wanneer er aan de andere kant een gebraden hert op je wachtte, is het niet?’

‘Heen en terug! Er zijn weinig dingen waar ik meer van kan genieten dan van een smakelijke, warme maaltijd.’

‘Nou,’ zei Tarú, terwijl zij een kleiner pad insloegen en het tegen de rot-sen aangebouwde huis van zijn ouders in zicht kregen, ‘laten we dan maar hopen op een meevaller.’

‘Jongens!’ riep de moeder van Tarú op het moment dat haar zoon en zijn vriend door de keukendeur naar binnenstapten. ‘Wat zijn jullie vroeg terug.’ Verheugd omarmde ze de twee. ‘Jullie treffen het, bofhoofden, het zwijn komt net van het spit.’

‘Het zwijn?’ stamelde Eroc.

Met grote ogen keken hij en Tarú naar de zilveren schaal die het grootste deel van de keukentafel vulde. Zelfs in zijn wildste fantasieën had hij geen dusdanig eetfestijn voorzien en de twee vrienden keken elkaar vol ongeloof aan. Was het vandaag feest, dat er zo uitbundig gekookt was? Niet dat zij wisten, maar wat maakte dat uit? Het zwijn wachtte en ze namen plaats aan tafel. Nadat zij de moeder van Tarú bedankt hadden voor haar indrukwekkende maaltijd, werd het vlees aangesneden.

Die avond aten zij samen met de familie van Tarú van het zwijn en tot laat vertelden zij elkaar verhalen bij het kleine vuur dat de vader van Tarú buiten had gemaakt. De sfeer was ontspannen, de stemming was goed en geen van de twee jongens dacht nog één moment aan hun eigenaardige ontdekking op de top van Neguh eerder die dag.

4.

‘Tarú?’

‘Ja, moeder, ik ga al.’

In zichzelf mopperend stond Tarú op van de houten bank waarop hij de hele ochtend had zitten lezen en begaf zich richting de buitendeur.

‘Denk eraan: het zijn *twee* potten!’

‘Ja, moeder.’

Hoewel de smid van Eyum aan de andere kant van het dorp woonde, kreeg Tarú de woning dankzij een rappe pas al snel in zicht. Kort stond hij stil voor de schuifdeur die toegang bood tot de werkplaats.

Tarú kende de dorps-smid al lang en hij kwam hier vaak, meestal in opdracht van zijn moeder, die vanwege haar taak als hoofdkookster van het dorp veel pannen en potten van de smid afnam. Hij wist daarom dat de smid een belangrijk persoon was, niet alleen voor zijn moeder. De man voorzag het hele dorp van werktuigen om de mijnen veilig te betreden en hielp avonturiers met het ontwerpen van geschikte materialen om de hoger gelegen delen van het Ringgebergte te verkennen. Bovendien was de smid een wijs man, met een ongelooflijk geheugen en een verbazing-

wekkend verstand. Er waren weinig legenden die hij niet kende en weinig onderwerpen waar hij niets van af wist. Het was niet zonder reden, vond Tarú, dat de smid zolang hij zich kon heugen de dorpsleider van Eyum was.

Geluidloos, zoals het de schuifdeur van een goede smid betaamt, gleeed de deur open en Tarú stapte de werkplaats binnen. Even moesten zijn ogen wennen aan de betrekkelijk donkere ruimte, maar al snel herkende hij de smid achter zijn robuuste aambeeld.

‘Goedemorgen smid,’ sprak hij vrolijk, terwijl hij op de kleine doch goedgebouwde man toeliep.

‘Jongheer Tarú!’ riep de smid. ‘Jij komt vast voor de kookers waar de vrouw des huizes om gevraagd heeft?’

‘Dat klopt smid. Twee stuks.’

‘Ze staan reeds klaar, buiten bij de schuur. Ik haal ze direct voor je.’ Alsof hij een order van de prins had ontvangen, liet de smid het ijzer dat hij smeedde uit zijn handen vallen en verliet via een kleine achterdeur zijn werkplaats.

Al wachtend liet Tarú zijn ogen door de ruimte gaan. De werkplaats was groot, zeker voor Eyum-begrippen. Ruimte was immers beperkt, hier in de Gevallen Rotsen. Maar, concludeerde Tarú, de dorpsleider van Eyum was een man met aanzien en verdiende een dergelijk ruime werkplaats.

Al verkennend viel zijn oog op de planken aan de andere kant van de werkplaats, waarop potten en flessen stonden. Tarú stapte erheen, pakte een met donkerrode vloeistof gevulde flacon van de plank en hield deze voor zijn gezicht. Verbijsterd bekeek hij het gekleurde water, dat van dichtbij leek te borrelen, alsof het kookte.

‘Het is Yuva,’ klonk de stem van de smid achter hem. ‘Uiterst zeldzaam. Ik heb de bron ervan zelf ontdekt, nog geen jaar geleden, op het eiland Covea in de Baai van Kûmada. Niemand anders kent de locatie...’ Een geheimzinnige knipoog. ‘Maar pas op! Yuva is een gevaarlijk goedje.’

‘Waar is het voor, smid?’

‘Verbranding.’ De smid zette twee glimmende kookers voor de voeten van de jongen op de grond. ‘Verbranding van werkelijk alles, behalve natuurlijk van het speciale glas waar het in zit. Behalve dat laat Yuva zelfs metaal en ijzer ontvlammen, zonder een enkele vonk of vuur. Een paar druppels is genoeg om een zware pot als deze te laten smelten.’

Met zijn voet tikte de smid tegen één van de potten die hij zojuist binnengebracht had.

‘Zo zo. Dat laat ik hier nog maar even staan dan.’

Voorzichtig boog hij voorover en plaatste de flacon terug op de plank. Terwijl hij overeind kwam, viel zijn oog op een klein, rond voorwerp, dat

één schap hoger gestald lag. Een moment fronste hij zijn wenkbrauwen. Toen pakte hij het voorzichtig op. ‘Zeg smid, wat is dit?’

‘Dat is een lijkenis,’ antwoordde de smid. ‘Een lijkenis van één van de drie verborgen Sáyaddin bollen. Het heeft niet veel waarde, maar is wel erg mooi om te zien, vind je niet?’

‘Jazeker. Zeg smid, heeft u deze zelf gemaakt?’

‘Nee hoor,’ antwoordde de man, terwijl hij de bol van Tarú aanpakte. ‘Dergelijke lijkenissen worden niet in Eyum gemaakt. Het is een cadeau dat ik lang geleden van een goede vriend kreeg toen ik zijn dorp bezocht. Hij hield van reizen en heeft deze bol uit het verre noorden meegenomen. Ik ben er erg blij mee, ook al is het een waardeloos stuk glas.’

Tarú keek bedenkelijk.

‘Zeg smid, kan het zijn dat wanneer je deze bol betast of beweegt, dat er dan beelden in verschijnen? Kleuren, of andere onduidelijke vertoningen?’

‘Wel verdraaid, je kent de legende. Dat klopt inderdaad, mijn jongen. Natuurlijk niet bij deze lijkenis, maar volgens de verhalen is dat bij de Sáyaddin bollen inderdaad het geval.’

‘Hoe bedoelt u dat, smid?’

‘Wel, oude verhalen en legenden spreken over de drie Sáyaddin bollen, in het geheim gecreëerd door de Alchemisten uit Mranji. De drie Sáyaddin bollen bevatten, volgens de legende althans, elk één van de drie puurste vormen van magie bekend op Leëvion: de *Hoofdkunst*, de *Zonnekunst* en de *Levenskunst*. De drie Sáyaddin bollen zitten barstensvol magie, maar de verborgen krachten openbaren zich enkel op de juiste wijze aan personen die weten hoe deze krachten te beheersen. Kent een persoon de juiste handelswijze van de betreffende magie, dan zijn de mogelijkheden met de Sáyaddin eindeloos, in elke zin van het woord.’

De smid leek in extase na het spreken van zijn vurige en enthousiaste woorden, maar Tarú oogde onzeker.

‘Dat met die magie zal allemaal wel smid, maar waarom zijn in deze bol niet van die mooie kleuren te zien?’

Hij wees met zijn vinger naar de lijkenis die de smid terug op de plank geplaatst had.

Even keek de smid beduusd, maar barstte toen in lachen uit. ‘Jongen, heb je wel geluisterd? De Sáyaddin bollen zijn, als ze nog bestaan of überhaupt ooit bestaan hebben, de meest krachtige magiebronnen ooit beschreven. Alleen *daar* zit leven in, dynamiek, beweging en energie. Maar dit hier? Dit is gewoon een geblazen bol van glas. Waardeloos, maar wel mooi.’

‘Maar deze lijkt net echt. Weet u zeker dat er niets gebeurt wanneer ik...’

Voordat de smid kon protesteren, pakte Tarú de bol van de plank en wreef met zijn handpalm over het gladde oppervlak. Er gebeurde niets. 'Natuurlijk weet ik dat zeker! Tarú, is er soms wat mis met jouw ogen? Dit is geen echte Sáyaddin, dit is een *lijkenis*! De Sáyaddin bollen zijn nog nooit in het bezit van een Mens geweest. De bollen werden gemaakt en beheerd door hen uit het westen, de Alchemisten. Alleen zij kunnen de Sáyaddin bollen controleren, in het geval deze al bestaan, wat ik betwijfel.'

Tarú knikte afwezig.

'Waar lijkt deze bol eigenlijk op volgens jou?' vroeg de smid. 'Heb je er eerder één gezien?'

'Ik geloof dat ik er eerdergisteren inderdaad één gezien heb. Maar na uw verhaal twijfel ik.'

'Dat is goed mogelijk hoor. Er zijn veel lijkenissen gemaakt in het verleden, vooral in dorpen buiten het Ringgebergte. Voor geschenken of als versiering, begrijp je?'

Tarú slikte. 'In de bol die ik eerdergisteren zag, verschenen *wel* beelden. En meer kleuren dan ik ooit in mijn leven gezien heb.'

Een ogenblik was het stil.

'Onmogelijk!' schaterde de smid. 'Tarú, wanneer er een Sáyaddin bol hier in de Gevallen Rotsen zou zijn, zouden alle kwaadwillenden uit Leëvion hier naartoe trekken. Het zou het einde van ons dorp, van ons land en waarschijnlijk van deze wereld betekenen. Och jongen, al dat wijn drinken doet je verstand geen goed.'

'Ik meen het. Eroc was erbij.'

De smid deed zijn best niet opnieuw in de lach te schieten. 'Tarú, je hoeft mij echt de details niet te vertellen, maar ik neem aan dat de afgelopen nachten voor jou en Eroc wat aan de korte kant geweest zijn.' De smid knipoogde. 'Ga naar huis, hier, neem de kookers voor je moeder mee. En doe haar de groeten van me.'

'Oké, dat zal ik doen,' mompelde Tarú, terwijl hij de lijkenis van de Sáyaddin terug op de plank plaatste. 'Een goedendag, smid.'

'Jij ook, Tarú. En zorg vanavond voor wat meer nachtrust, afgesproken?' 'Afgesproken, smid.'